

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. S.,** proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem,** se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 12. 2007, č. j. 15 Ca 45/2007 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se v původním řízení žalobce – V. S. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 12. 2007, č. j. 15 Ca 45/2007 - 37, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 10. 12. 2007, č. j. 15 Ca 45/2007 – 37, zamítl žalobu V. S., kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále též „finanční ředitelství“) ze dne 4. 11. 2003, č. j. 13506-3/110/98, jímž byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Chomutově (dále také „správce daně“) ze dne 27. 3. 1998, č. j. 31495/98/182911/0410, v neprospěch žalobce tak, že mu byl stanoven základ daně z příjmů fyzických osob za rok 1996 ve výši 1 603 939 Kč a daň za toto období ve výši 560 200 Kč (dále jen „daň“). Krajský soud, který byl v jiných otázkách vázán předchozím právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 7 Afs 86/2005 - 133, došel k závěru, že žalobci byla daň dodatečně stanovena v zákonné lhůtě, tj. před marným uplynutím prekluzivní lhůty upravené v ustanovení § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Je tomu tak proto, že uznal úkony provedené v průběhu doplňování odvolacího řízení (§ 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků za odpovídající ustanovení § 47 odst. 2 téhož zákona. Konkrétně se jednalo o ústní jednání uskutečněná dožádaným správcem daně Finančním úřadem pro Prahu 10 (dále jen „dožádaný správce daně“) ve dnech 20. 4. 2000 a 2. 5. 2000, kterých se účastnila zástupkyně žalobce daňová poradkyně Z. Š. a jejichž průběh byl i zachycen v příslušných protokolech o ústních jednáních. Cílem těchto úkonů bylo zjistit rozhodné skutečnosti pro posouzení správnosti předchozího vyměření daně, o čemž byl jednak žalobce zpraven, a jednak to mělo svůj odraz v rozhodnutí o odvolání, kterým mu byla zvýšena původně správcem daně stanovená daň. Krajský soud při svém rozhodování přihlédl i k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2006, č. j. 8 Afs 19/2006 - 72, z něhož vyplývá, že *„úkony správních orgánů provedené v odvolacím řízení, jejichž cílem je zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení správnosti předchozího vyměření daně, přerušují běh prekluzivní lhůty pro vyměření daně ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu“*. Úkony dožádaného správce daně pak měly za následek, že konec prekluzivní lhůty připadl na den 31. 12. 2003. Jelikož žalobou napadené rozhodnutí žalovaného finančního ředitelství ze dne 4. 11. 2003, č. j. 13506-3/110/98 bylo stěžovateli doručeno dne 10. 11. 2003, byla mu daň dodatečně stanovena v zákonné lhůtě.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou implicitně opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel označil za zásadní pochybení krajského soudu zejména nesprávné posouzení otázky prekluze práva správního orgánu k doměření daně. Je tomu tak proto, že úkony dožádaného správního orgánu nemohly být úkonem ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků a nemohly proto mít za následek přetržení prekluzivní lhůty a její nový běh, jejíž konec by ve svém důsledku připadl na den 31. 12. 2003. K tomu přistupuje i jejich hmotně-právní vadnost (hmotně-právní dopady), kterou dovozuje z nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2006, sp. zn. II. ÚS 686/05; stejně tak je nelze považovat za úkony z procesně-právního hlediska. Nesouhlasí ani s tím, jak se - co do svého rozsahu - krajský soud vypořádal s žalobním bodem týkajícím se posouzení dotčených ústních jednání, která byla dožádaným správcem daně zachycena v příslušných protokolech. Krajský soud se dostatečně nevypořádal s jeho argumentací obsaženou v podání označeném jako „rozhojnění žaloby“, jejíž podstatou byla namítaná hmotně-právní vadnost místních šetření dožádaného správce daně. Krajský soud rovněž nesprávně, pouze s odkazem na zásadu koncentrace řízení, ponechal stranou své přezkumné činnosti otázku nesprávného zdanění tzv. naturálních příjmů. Z těchto důvodů má za to, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, a to pro nedostatek důvodů. Stěžovatel následně 3x doplnil kasační stížnost jednak o argumentaci opřenou o nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07 (nezdůvodnění zahájení daňové kontroly čl. 107), jednak o námitku, že se krajský soud odmítl zabývat doplněním žaloby stran namítaného nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci správním orgánem, a které sedmý senát při prvním kasačním posouzení verifikoval, což je v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2170/08 (čl. 114) a posléze o polemiku s právním názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (úkony provedené v rámci doplňování odvolacího řízení nebyly úkony ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků). Stěžovatel v rámci své argumentace implicitně a s poukazem na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 686/05, vznesl i námitku nezákonného zdanění jeho

naturálních (nepeněžitých) příjmů, kterou následně doplnil i doložením příslušných smluv. Současně vytkl Nejvyššímu správnímu soudu nejednotnost při aplikaci nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07, a konkrétně své výtky směřuje proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009 - 46, a to že s odkazy na disentní stanovisko k tomuto nálezu jej ve své věci odmítl aplikovat. V neposlední řadě stěžovatel namítl, že krajský soud při svém rozhodování nesprávně posoudil otázku nákladů řízení, když mu nepřiznal žádnou částku na této náhradě a na odměně za zastupování v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 15 Ca 3/2004 – 43, v němž byl podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 7 Afs 86/2005 - 131, úspěšný. Trvá proto na svém požadavku, aby mu za tento dílčí úspěch ve věci byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši celkem 8000 Kč (3000 Kč jako soudní poplatek za podanou kasační stížnost a 5000 Kč za provedení 5 úkonů právní služby po 1000 Kč za jeden úkon /převzetí věci a příprava zastoupení, sepsání právního rozboru, podání kasační stížnosti, předložení pověření a pracovní smlouvy, rozhojnění kasační stížnosti/). Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve svém vyjádření označilo kasační stížnost za nedůvodnou a navrhlo její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, jakož i právním názorem vysloveným rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008 – 134, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatel v předmětné věci, přes podanou rozsáhlou argumentaci a opakované doplňování kasační stížnosti, výslovně nespecifikoval, z jakých konkrétních důvodů (§ 103 odst. 1 s. ř. s.) napadá rozsudek krajského soudu ze dne 10. 12. 2007, č. j. 15 Ca 45/2007 – 37. Nejvyšší správní soud proto při posuzování stížnostních důvodů vyšel z obsahu podané kasační stížnosti a jejích doplnění, které stěžovatel označuje jako „rozhojnění kasační stížnosti“.

Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti namítá i nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou. Je tomu tak proto, že pokud by tato námitka byla důvodná, mohla by mít vliv i na posouzení věci samé.

Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu stěžovatel implicitně dovozuje od okolnosti, že se krajský soud s poukazem na zásadu koncentrace řízení v této věci vůbec nezabýval vznesenou námitkou o nezákonném zdanění naturálních příjmů stěžovatele.

Námitce nepřezkoumatelnosti nelze přisvědčit.

Krajský soud ve svém rozsudku vyslovil, že námitky doručené soudu stěžovatelem až v podání ze dne 8. 12. 2007, které dále přednesl při jednání dne 10. 12. 2007, mezi nimiž je i námitka nezákonnosti zdanění naturálního příjmu, jsou vyloučené ze soudního přezkumu s ohledem na koncentrační zásadu správního soudnictví zakotvenou v ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.

Podle § 71 odst. 2 věta druhá a třetí s. ř. s. platí, že žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Z obsahu předloženého soudního spisu vyplývá, že stěžovatel námitku o nezákonnosti zdanění naturálního příjmu vznesl skutečně až v doplnění (rozhojnění) žaloby ze dne 8. 12. 2007, které bylo krajskému soudu předáno krátkou cestou při jednání dne 10. 12. 2007.

Námitka o neoprávněném zdanění naturálního příjmu je námitkou o nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí, která vytýká porušení hmotného daňového práva při stanovení daně stěžovateli. Jako taková proto musela být uplatněna ve lhůtě pro podání žaloby (od 10. 11. 2003 do 10. 1. 2004). Stěžovatel ji však vznesl až při nařízeném jednání dne 10. 12. 2007, tj. opožděně. Nelze proto dojít k jinému právnímu závěru než takovému, že pokud se krajský soud touto nově vznesenou námitkou nezabýval, učinil tak v souladu se zákonem. Nelze proto dovozovat, že by z tohoto důvodu bylo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tak by tomu totiž mohlo být jen tehdy, pokud by se nezabýval včas uplatněným žalobním bodem.

Mylná a zavádějící je i alternativní argumentace stěžovatele, že se měl krajský soud zabývat nově vznesenou námitkou o nezákonnosti zdanění naturálního příjmu s poukazem na judikatorní obrat ve výkladu hmotného daňového práva (v této otázce) v návaznosti na nález Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2006, sp. zn. II. ÚS 686/05, doplněná tvrzením, že mu v uplatnění této námitky ve lhůtě pro podání žaloby (od 10. 11. 2003 do 10. 1. 2004) bránily veškeré dosavadní výklady hmotného práva.

Lze přisvědčit stěžovateli v tom, že Ústavní soud vykládal v uvedené věci jednoduché právo a při tom došel k závěru, že v případě plnění poskytovaných stranami dle mandátní smlouvy se nejedná o naturální příjmy, které by měly být zatíženy daní z příjmů. V žádném případě však neobstojí jeho tvrzení, že by mu nějaké okolnosti (dosavadní doktrinální výklady) „objektivně“ bránily v tom, aby ve své žalobě brojil proti nezákonnosti v podobě nezákonného zdanění nepeněžního příjmu. Je tomu tak proto, že rozsah žaloby je vždy závislý na volní subjektivní úvaze žalobce (jeho zástupce). Podle obsahu spisu však žalobce nebo jeho zástupce ve lhůtě k podání žaloby, tj. od. 10. 11. 2003 do 10. 1. 2004, zcela evidentně neshledali žádnou nezákonnost ve zdanění naturálních příjmů. Naopak, je více než zřejmé, že se tak stalo až po předestřeném zásahu Ústavního soudu do výkladu jednoduchého práva. Okolnost, že stěžovatel v žalobě nevytkl rozhodnutí odvolacího správního orgánu poukazovanou nezákonnost tak jednoznačně svědčí tomu, že se tak stalo na základě subjektivní volní úvahy a nikoli z důvodů objektivních. Ani z těchto důvodů proto Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným.

Zcela neopodstatněná je i výtka stěžovatele, že rozsudek krajského soudu trpěl nepřezkoumatelnosti z toho důvodu, že se tento soud argumentačně nevypořádal s námitkami stran prekluze práva vyměřit daň stěžovateli a že jej odkázal na rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Ve skutečnosti je tomu právě naopak. Krajský soud vázán i právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v jeho předcházejícím rozhodnutí ze dne 21. 12. 2006, č. j. 7 Afs 86/2005 - 133, se při svém rozhodování důkladně

zabýval charakterem úkonů provedených v odvolacím řízení a jejich vlivem na běh prekluzivní lhůty ke stanovení daně stěžovateli. Právní závěr v této otázce pak nalezl dostatečný obraz v odůvodnění napadeného rozsudku (str. 6, 7, 8 rozsudku) a obstojí i na poli přesvědčivosti.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítl, že krajský soud nesprávně uvážil otázku prekluze práva vyměřit stěžovateli daň, a to v souvislosti s úkony v odvolacím řízení dožádaného správce daně ze dne 20. 4. 2000 a ze dne 2. 5. 2000. Měl totiž za to, že se nejedná o úkony ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 věty prvé zákona o správě daní a poplatků (a to jak po stránce hmotné, tak i procesní), resp. že nejde o úkony směřující k vyměření daně nebo k jejímu dodatečnému stanovení. Nebyly proto sto způsobit přerušení běhu zákonné prekluzivní lhůty k vyměření daně.

Výtka stěžovatele, že úkony dožádaného správce daně v odvolacím řízení ze dne 20. 4. 2000 a ze dne 2. 5. 2000 nejsou úkony ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 věty prvé zákona o správě daní a poplatků, není opodstatněná.

Při předběžné poradě dospěl rozhodující 7. senát k závěru, že úkony dožádaného správce daně ze dne 20. 4. 2000 a 2. 5. 2000 nejsou úkony ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 věty prvé zákona o správě daní a poplatků, a že proto nemohly způsobit běh lhůty nové, resp. přetržení zákonné prekluzivní lhůty, která by jinak marně uplynula již dne 31. 12. 2001. Jelikož však sedmý senát nemohl ve věci rozhodnout, aniž by se při tom odchýlil od dřívějšího právního názoru, který byl Nejvyšším správním soudem vysloven v rozsudku ze dne 29. 8. 2006, č. j. 8 Afs 19/2006 - 72, postoupil věc podle ustanovení § 17 odst. 1 s. ř. s. k rozhodnutí rozšířenému senátu, aby tento svým rozhodnutím změnil dosavadní judikatorní výklad ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků v návaznosti na ustanovení § 15 zákona o správě daní a poplatků.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu předloženou věc posoudil, ale neshledal důvodu k tomu, aby se odchýlil od již dříve vysloveného právního názoru v rozsudku ze dne 29. 8. 2006, č. j. 8 Afs 19/2006 - 72, a proto usnesením ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008 - 134, věc vrátil sedmému senátu k dalšímu řízení. Vyslovil při tom právní názor, že: „*I. Odvolací orgán je v průběhu odvolacího řízení při odstraňování vad předchozího řízení nebo při jeho prověřování či doplňování o nová zjištění oprávněn ke všem úkonům, jimiž je oprávněn zjišťovat skutkový stav věci správce daně I. stupně. Provedení těchto úkonů může též uložit správci daně I. stupně (§ 50 odst. 3, věta čtvrtá daňového řádu) nebo je může provést k jeho žádosti jiný věcně příslušný správce daně téhož nebo nižšího stupně (§ 5 odst. 1 daňového řádu). Takovými úkony mohou být i úkony provedené v rámci místního šetření bez ohledu na to, který z orgánů je učiní. Úkon správce daně v odvolacím řízení může být úkonem podle § 47 odst. 2 věty první daňového řádu přerušujícím běh prekluzivní lhůty a zakládajícím běh lhůty nové za podmínky, že vychází z určitých pochybností o správnosti výše předchozího vyměření daně, směřuje k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení a prováděný úkon odpovídá povaze a rozsahu zjišťovaných skutečností. Tyto účinky nemá úkon provedený výlučně nebo převážně za účelem přerušení běhu prekluzivní lhůty*“. Rozšířený senát ve svém usnesení, které je pro předkládací 7 senát závazné, došel k závěru, že úkony dožádaného správce daně ze dnů 20. 4. 2000 a 2. 5. 2000 jsou úkony ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 věty prvé zákona o správě daní a poplatků (bod č. 25).

Rozhodující sedmý senát Nejvyššího správního soudu, vázán právním názorem rozšířeného senátu proto dospěl k závěru, že úkony dožádaného správce daně ze dnů 20. 4. 2000 a 2. 5. 2000 byly úkony ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní poplatků. Jejich důsledkem pak bylo přetržení běhu prekluzivní lhůty ke stanovení daně stěžovateli, přičemž její konec připadl na den 31. 12. 2003. Jelikož pak žalovaný odvolací správní orgán rozhodl o odvolání stěžovatele v jeho neprospěch (zvýšení daně) dne 4. 11. 2003, které stěžovateli následně doručil dne 10. 11. 2003, stalo se tak v otevřené prekluzivní lhůtě pro vyměření, resp. dodatečné stanovení daně. Ve světle uvedeného právního názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu proto nemůže obstát stížní námitka, že k dodatečnému stanovení daně stěžovateli došlo po marném uplynutí lhůty k doměření daně. Obdobně neobstojí „úvaha stěžovatele“ o „materiální nezákonnosti“ dotčených úkonů. Závěr, zda a z jakých důvodů jsou tyto úkony - úkonem ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, rozšířený senát dostatečně objasnil, když specifikoval jeho kriteria a uvážil, že jej tyto úkony naplňují.

Opakované poukazy stěžovatele na to, že jde o totožný případ jako ve věci vedené Ústavním soudem pod sp. zn. II. ÚS 686/05 a že by rozhodnutí v této věci mělo být na danou věc aplikováno, jsou nepřípadné. Je tomu tak proto, že se touto argumentací stěžovatel snaží docílit, aby Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu z pohledu námitky nezákonnosti zdanění naturálního příjmu stěžovatele, ač se jedná o nepřípustnou námitku a proto, že nejde o totožnou věc. Již z povahy věci je totiž vyloučena podobnost činností mandatáře podle mandátní smlouvy a závazkového vztahu (innominátního) na jehož základě dosahoval stěžovatel zdanitelných příjmů (činnost výkonného sportovce). Rozhodující sedmý senát Nejvyššího správního soudu proto došel k totožnému právnímu názoru, že nález Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2006, sp. zn. II. ÚS 686/05, není v předmětné věci aplikovatelný.

Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. zakotvuje zásadu, podle níž kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Ve světle této zásady Nejvyšší správní soud došel k závěru, že je podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná námitka stěžovatele o protiústavním postupu při zahájení daňové kontroly, což má za následek neústavnost kontroly jako celku. Je tomu tak proto, že se jedná o výtku, kterou stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

Nepřípustná je pak podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i námitka stěžovatele, že se krajský soud nezabýval doplněním žaloby (výtka o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci správním orgánem), který verifikoval i sedmý senát ve svém původním zrušujícím rozhodnutí ze dne 21. 12. 2006, č. j. 7 Afs 86/2005 - 133. Je tomu tak proto, že Nejvyššímu správnímu soudu nyní již nepřísluší, a to i přes existenci nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2170/08, opětovně posuzovat otázku, zda stěžovatel uplatnil v podané žalobě včas žalobní bod spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci odvolacím správním orgánem, či nikoli. Je tomu tak proto, že o této otázce již jednou uvážil, přičemž svým právním názorem zavázal krajský soud. Pokud jde pak o jeho poukaz na nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2170/08 (čl. 114), tak ani tento není případný, neboť na danou věc vůbec nedopadá. Je tomu tak proto,

že stěžovatelova žaloba byla před soudem projednatelná, ve skutečnosti byla také projednána, avšak s tou výhradou, že soud nepřihlížel (s ohledem na dispoziční zásadu) ke všem skutečnostem, které stěžovatel soudu postupně předestíral. Naopak, pokud by krajský soud na tyto nově uplatňované skutečnosti reflektoval, přezkoumal by nepřípustně správní rozhodnutí i z pohledu opožděně uplatněných žalobních námitek (bodů).

Kasační soud se nemohl zabývat ani výtkami (polemikou), které stěžovatel předestřel Nejvyššímu správnímu soudu v pořadí již čtvrtém „rozhojnění" kasační stížnosti ze dne 28. 1. 2010. Je tomu tak proto, že tyto výtky stěžovatel ve skutečnosti směřuje nikoliv vůči kasační stížností napadenému rozsudku krajského soudu, ale vůči právním závěrům (hodnocením) obsaženým v usnesení rozšířeného senátu v této věci, tj. 7 Afs 36/2008 – 134, stran aplikace nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 686/05, a účinků úkonů dožádaného správce daně ze dnů 20. 4. 2000 a 2. 5. 2000, které stěžovatel označuje jako „materielně nezákonné", jakož i proti rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 8 Afs 46/2009. Stejné platí i pokud stěžovatel své výtky v kasační stížnosti adresuje vůči rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 19/2006 nebo polemizuje s rozsudkem sp. zn. 2 Afs 69/2004.

Nejvyšší správní soud posoudil jako neopodstatněnou i poslední výtku stěžovatele, týkající se rozhodnutí krajského osudu o nákladech řízení (stěžovatel nesprávně používá termín „náhrada škody"). Kasační soud neshledal důvody k tomu aby se odchýlil od svého dřívějšího právního názoru vysloveného již v rozsudku ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98, dostupný na www.nssoud.cz, v němž vyslovil právní názor: „*Do nákladů, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém meritorním rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.* Jinými slovy vyjádřeno, pro soudní řízení správní platí zásada, že v souladu se zákonem rozhoduje správní soud o nákladech řízení jako o celku a podle úspěchu ve věci, nestanoví-li zákon jinak. Obstojí proto výrok rozsudku krajského soudu, kterým tento správní soud nepřiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení před zdejším soudem ve věci sp. zn. 7 Afs 86/2005, a to i přesto, že v tomto byl stěžovatel procesně úspěšný. Stěžovatel vcelku ve věci úspěch neměl a jako procesně neúspěšný účastník nemá právo na náhradu nákladů řízení. Bylo by ostatně i proti smyslu zákonné úpravy ukládat procesně úspěšnému správnímu orgánu povinnost k náhradě nákladů řízení stěžovateli, když rozhodnutí správního orgánu zcela vyhovovalo zákonu (obstálo v testu zákonnosti).

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost opodstatněnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu